

Nieuwsbrief INS Updates

Nummer 12, 2026

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. H.J. de Kloe, mr. E. Ayerdem, mr. R.J.H. Berghuis, mr. J.O. Bijloo, mr. S.J. van den Boogert, mr. H. Boven, mr. A.D. van Dalen, mr. J. van den Dolder, mr. N. Gamliël, mr. C.M.A. Knoben, mr. I.F.M. Lakwijk, mr. K.C.S. Meekes, mr. A.M.H. Nolte, mr. J.E. van Nuland, mr. W.P.IJ. Overgoor, mr. M. Pinar, mr. B.S. Pronk, mr. dr. S. Renssen, mr. D.R.C. Smit, mr. W.T.N. Vlasveld, mr. J.H.M. van de Wiel en mr. S. Zonneveld.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:817](#) 29-05-2026

Ontvanger handelt in beginsel niet onrechtmatig jegens derde door belastingvorderingen in faillissement in te dienen.

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2026:1520](#) 12-05-2026

Eigen decharge baat niet: aandeelhouder kan trustbestuurder niet vrijpleiten van zijn eigen nalatigheid

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2026:2084](#) 07-04-2026

Faillietverklaring bekrachtigd: geen verrekenbare tegenvordering

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2026:1772](#) 24-02-2026

Vernietiging hypotheek DCB Projecten, hypotheek Vakbouw Holding blijft in stand wegens bestaande verplichting

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2026:5152](#) 22-05-2026

Homologatie van een WHOA-akkoord van een VOF en haar vennoten

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2026:13122](#) 06-05-2026

Pluraliteit van schuldeisers blijkt niet uit jaarrekening

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2026:3810](#) 29-04-2026

Rammelende boekhouding, maar bestuurders ontzenuwen bewijsvermoeden met beroep op externe marktomstandigheden

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2026:5894](#) 24-04-2026

Boedelschuldeiser niet-ontvankelijk in artikel 69-verzoek

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:3457](#) 22-04-2026

Beperkingen als gevolg van vermelding in Extern Verwijzingsregister zijn geen reden om van bestuursverbod af te zien. Met wenk

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2026:3458](#) 20-04-2026

Vennootschap krijg afkoelingsperiode om liquidatieakkoord te realiseren

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2026:2758](#) 17-04-2026

Schorsing inbewaringstelling onder voorwaarden

RECHTSPRAAK

Homologatie van een WHOA-akkoord van een VOF en haar vennoten

De rechtbank homologeert een liquidatieakkoord, waarmee de schulden van een VOF en de vennoten die voortvloeien uit de activiteiten van de VOF worden gesaneerd.

De schuldenaren - een VOF en haar vennoten - deponeerden op 12 december 2025 een startverklaring en kozen voor een besloten akkoordprocedure. Als fixatiedatum gold 16 december 2025. Het liquidatieakkoord zag op schulden van de VOF en op schulden van de vennoten voor zover deze voortvloeien uit de activiteiten van de VOF. Het akkoord bevat ook een bepaling dat er finale kwijting wordt verleend aan de VOF en de vennoten in privé ex artikel 6:253 BW. Privéschulden van de vennoten, de hoogpreferente vordering van de Belastingdienst en een vordering van een schuldeiser met een eigendomsvoorbehoud bleven buiten het akkoord.

Met het oog op het WHOA-traject is de onderneming verkocht voor € 200.000. Na kosten voor de verkoop resteerde € 164.618; na voldoening van de buiten het akkoord gehouden schuldeisers was € 81.941 beschikbaar. Concurrente schuldeisers en de afzonderlijk geplaatste schuldeiser ontvangen onder het akkoord 25% van hun vordering, tegenover 1,1% in het faillissements-/WSNP-scenario.

De rechtbank stelt voorop dat artikel 369 Fw ziet op herstructurering van schulden van ondernemingen ongeacht rechtsvorm, en derhalve ook een VOF. Het akkoord kan worden aangeboden door de gezamenlijke vennoten en zien op schulden die vallen in het afgescheiden vermogen van de VOF, niet op privéschulden van de vennoten. Het in het akkoord opgenomen derdenbeding ex artikel 6:253 BW, strekkend tot vrijwaring/finale kwijting van de vennoten in privé voor VOF-schulden, past volgens de rechtbank in het systeem van de wet.

In totaal zijn er twee klassen, die beide hebben ingestemd. Twee schuldeisers hebben tegen het akkoord gestemd, waardoor een homologatieverzoek is ingediend ex artikel 383 Fw.

Omdat geen afwijzingsverzoeken ex artikel 384 lid 3 of 4 Fw waren gedaan, toetst de rechtbank uitsluitend aan de algemene afwijzingsgronden van artikel 384 lid 2 Fw. Aan de toestand van artikel 370 lid 1 Fw is voldaan. Het akkoord bevat de voorgeschreven informatie, de stemgerechtigden waren behoorlijk geïnformeerd, hadden voldoende bedenktijd en de klassenindeling voldoet aan artikel 374 Fw.

De tegenstem van een schuldeiser wegens een te laag opgenomen vordering leidt niet tot afwijzing. De schuldeiser had het bedrag zelf opgegeven, eerder gelegenheid gehad tot controle en niet tijdig geklaagd. Bovendien zou opname van het hogere bedrag de stemuitslag niet hebben gewijzigd en was het meerdere buiten het akkoord gecompenseerd. Ook de positie van een andere schuldeiser staat homologatie niet in de weg: de stemtermijn is voor haar verlengd, maar zij stemde niet binnen de (verlengde) termijn en liet pas na sluiting voorwaardelijk instemming weten, zodat zij in het stemverslag terecht als 'niet gestemd' is genoteerd.

De rechtbank homologeert het akkoord.

A.M.H. Nolte, juni 2026

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 22-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:5152

Zaaknummer: C/13/787472 FT RK 26-188

Rechters: A.E. de Vos, M.D.E. Leppens en S. Boot

Advocaten: J.R.D. den Hertog

Wetsartikelen: 374 Fw, 383 lid 9 Fw, 370 lid 1 Fw, 384 lid 2 sub b t/m i Fw, 369 lid 7 aanhef en onder b Fw, 3 Rv en 262 Rv

RECHTSPRAAK

Beperkingen als gevolg van vermelding in Extern Verwijzingsregister zijn geen reden om van bestuursverbod af te zien. Met wenk

Bestuurders van een thuiszorgorganisatie die bij eerder tussenvonnis al wegens zorgdeclaratiefraude aansprakelijk werden geacht voor het faillissementstekort, krijgen - na het indienen van zienswijzen - ook een bestuursverbod opgelegd. Het feit dat de bestuurders feitelijk al in hun mogelijkheden tot besturen worden beknot door vermelding in het Extern Verwijzingsregister van financiële instellingen is geen reden om het bestuursverbod achterwege te laten of te verkorten.

Inleiding

Deze uitspraak betreft het eindvonnis over een door de curator gevorderd bestuursverbod in het faillissement van thuiszorgonderneming Het Zorgpunt.

Voorafgaand tussenvonnis

In een voorafgaande beslissing had de rechtbank geoordeeld dat het faillissement van Het Zorgpunt in belangrijke mate is veroorzaakt doordat er (onder andere) structureel meer zorg is gedeclareerd dan er werkelijk is verleend. Een van de gevolgen daarvan was dat verzekeraar VGZ geen overeenkomst tot wijkverpleging meer wilde sluiten voor 2020 en een groot bedrag aan betaalde vergoedingen terugvorderde. Op 3 maart 2020 is Het Zorgpunt vervolgens op eigen aangifte failliet verklaard. Naar het oordeel van de rechtbank is het faillissement in belangrijke mate veroorzaakt door kennelijk onbehoorlijk bestuur, namelijk: zorgfraude. Bij vonnis van 24 december 2025 werd aldus beslist dat het bestuur aansprakelijk is voor het faillissementstekort op grond van artikel 2:248 BW.

De curator vorderde naast vergoeding van het faillissementstekort ook een bestuursverbod voor de duur van 5 jaar ex artikel 106a Fw. In dat kader heeft de curator conform artikel 106c lid 1 Fw een overzicht in het geding gebracht van alle andere rechtspersonen waarvan de

middellijke bestuurders (natuurlijke personen) van Het Zorgpunt ook bestuurder of commissaris zijn. Dat bleek uiteindelijk slechts om één besloten vennootschap te gaan. In het vonnis van 24 december 2025 besliste de rechtbank dat die vennootschap ('de Vennootschap') conform artikel 106c lid 2 zou worden uitgenodigd tot het indienen van een zienswijze, waarna de curator en de bestuurders van Het Zorgpunt op die zienswijze zouden mogen reageren.

Zienswijze en reactie van de bestuurders

De Vennootschap voerde in haar zienswijze aan dat de bestuurders vanwege de geconstateerde zorgfraude al sinds 2020 en tot in 2028 opgenomen zijn in het Incidentenregister (vermoedelijk: van een of meer zorgverzekeraars) en het Extern Verwijzingsregister (voor alle financiële instellingen). Dat komt de facto neer op een verder strekkende uitsluiting van (financiële en feitelijke) mogelijkheden om een onderneming te besturen dan een bestuursverbod, omdat financiële instellingen geen zaken meer willen doen met mensen die in die registers staan. Een bestuursverbod zou daar volgens de zienswijze niets nuttigs meer aan toevoegen en alleen leiden tot een disproportionele en niet noodzakelijke verzwaring (en mogelijk: verlenging) van de uitsluiting.

In hun reactie op de zienswijze sloten de bestuurders zich bij dit argument aan. Zij voegden daar nog aan toe dat ze al geruime tijd niet meer actief waren als ondernemers in het zorgdomein en dat voor de komende tijd ook niet van plan waren, zodat herhaling van zorgfraude niet hoeft te worden gevreesd. Zij wijzen erop dat het opleggen van een bestuursverbod geen automatisch gevolg hoeft te zijn bij constatering van kennelijk onbehoorlijk bestuur, maar een discretionaire bevoegdheid is.

Daarnaast voerden de bestuurders aan dat niet is gebleken dat de curator een specifieke machtiging van de rechter-commissaris had om een bestuursverbod te vorderen. Daarom zou de curator volgens de bestuurders niet-ontvankelijk moeten zijn in zijn vordering.

Oordeel rechtbank

De rechtbank begint met het gestelde ontbreken van een machtiging. In artikel 72 lid 1 Fw is expliciet bepaald dat het ontbreken van een machtiging geen gevolgen heeft voor de geldigheid van de handelingen van de curator. De curator is dus gewoon ontvankelijk, ongeacht of de stelling over de machtiging juist is.

De rechtbank is het met de bestuurders eens dat het opleggen van een bestuursverbod een discretionaire bevoegdheid is en dus niet bij iedere bestuurdersaansprakelijkheid aan de orde hoeft te zijn. In dit geval acht de rechtbank de aard van het kennelijk onbehoorlijk bestuur

(zorgdeclaratiefraude) en het grote aantal crediteuren dat daardoor benadeeld is echter dusdanig verwijtbaar, dat het bestuursverbod wordt opgelegd. Ook de duur van vijf jaar wordt door de rechtbank in het licht van de grote verwijtbaarheid proportioneel geacht.

In het feit dat de bestuurders ook zijn opgenomen in het Incidentenregister en het Extern Verwijzingsregister ziet de rechtbank geen aanleiding om geen bestuursverbod op te leggen. De rechtbank overweegt in dit kader dat een bestuursverbod een ander publiek bereikt; incidentenregisters en het Extern Verwijzingsregister zijn alleen toegankelijk voor financiële instellingen, terwijl de registratie van een bestuursverbod in het Handelsregister een breder bereik heeft. Daarnaast heeft het bestuursverbod een ander effect. Opname in het Extern Verwijzingsregister mag misschien in praktische zin ondernemingsactiviteiten voor de bestuurders bemoeilijken, maar alleen een bestuursverbod heeft daadwerkelijk tot gevolg dat de bestuurders niet meer als bestuurders of commissarissen kunnen worden benoemd (in een akte van oprichting) en niet meer als zodanig in het Handelsregister kunnen worden ingeschreven.

Het bestuursverbod voor de duur van vijf jaar wordt opgelegd aan de bestuurder-rechtspersoon van Het Zorgpunt op grond van artikel 106a lid 1 onder a Fw, aan de middellijke bestuurder (natuurlijke persoon) op grond van artikel 106a lid 2 Fw en aan een derde persoon die als feitelijk beleidsbepaler is aangemerkt op grond van artikel 106d lid 1 Fw.

Het bestuursverbod wordt niet uitvoerbaar bij voorraad verklaard, omdat in artikel 106b lid 1 Fw is bepaald dat het bestuursverbod per definitie pas effect krijgt als de uitspraak in kracht van gewijsde is gegaan.

Wenk

De bestuurders wezen er in hun reactie op de zienswijze op dat hun registratie in het Extern Verwijzingsregister een duur had van 8 jaar en dat oplegging van een bestuursverbod van 5 jaar zou betekenen dat zij in totaal 13 jaar zouden zijn uitgesloten van het ondernemerschap (door middel van rechtspersonen). Dit argument impliceert dat de bestuurders uitgingen van de aanname dat een op te leggen bestuursverbod pas zou aanvangen na 2028. Die aanname op zijn beurt impliceert dat de bestuurders kennelijk ten tijde van het schrijven van hun reactie al van plan waren om in hoger beroep te gaan, als het bestuursverbod zou worden opgelegd. Ingevolge artikel 106b lid 1 Fw krijgt het bestuursverbod immers pas zijn effect wanneer de uitspraak waarin het is opgelegd in kracht van gewijsde gaat. Door een hoger beroep kan dat moment een behoorlijke tijd worden uitgesteld.

Opmerking verdient dat wanneer de rechter een bestuursverbod wil opleggen op grond van aansprakelijkheid ex artikel 2:248 BW (zoals hier het geval was), volgens de letterlijke tekst

van de wet óók de uitspraak waarin die aansprakelijkheid is vastgesteld onherroepelijk moet zijn; zie daarvoor artikel 106a lid 1 onder a Fw. In het algemeen wordt echter aangenomen dat de curator de oplegging van een bestuursverbod tegelijk met de aansprakelijkheidsvordering kan instellen. In de parlementaire geschiedenis bij artikel 106a Fw werd die mogelijkheid door de wetgever ook expliciet benoemd (vgl. *Kamerstukken II* 2013/14, 34011, nr. 3 (MvT), p. 3, 12-13, 14 en *Kamerstukken I* 2015/16, 34011, B, p. 4).

Dat de curator de aansprakelijkheidsvordering en de vordering tot oplegging van een bestuursverbod tegelijk kan *instellen*, wil nog niet per se zeggen dat de rechtbank daar ook gelijktijdig einduitspraak over kan doen. Het is denkbaar dat de rechtbank eerst (in een dictum) oordeelt over de aansprakelijkheid en daarbij het oordeel over het bestuursverbod aanhoudt, totdat een eventueel hoger beroep over de aansprakelijkheid uitgeprocedeerd is of de appèltermijn daarvoor ongebruikt is verstreken. Als het aansprakelijkheidsvonnis zou worden vernietigd, is het afwijzen van het bestuursverbod vervolgens een automatisme. Als het aansprakelijkheidsvonnis onherroepelijk wordt, kan (eventueel) het bestuursverbod worden opgelegd, waarna dan opnieuw een appèltermijn zou gaan lopen voor díe beslissing.

Strikt grammaticale uitleg van de wettekst zou tot twee afzonderlijke appèltermijnen leiden. In de praktijk wordt echter aangenomen dat de rechtbank het vonnis tot oplegging van een bestuursverbod ook tegelijk met het aansprakelijkheidsvonnis ex artikel 2:248 BW kan wijzen. Zo doet de rechtbank Zeeland-West-Brabant het in deze zaak ook. De beslissing dat de bestuurders aansprakelijk zijn als bedoeld in artikel 2:248 BW is op 24 december 2025 (in het lichaam van het vonnis) al gevallen, maar nog niet in een dictum neergelegd. Pas in het vonnis van 22 april 2026 wordt in één dictum zowel de aansprakelijkheid als het bestuursverbod uitgesproken.

Bij deze aanvliegroute gaan de appèltermijn voor het aansprakelijkheidsoordeel en de appèltermijn voor de oplegging van het bestuursverbod tegelijk lopen en worden de beide beslissingen dus ook tegelijk onherroepelijk. Voor de effectiviteit van het bestuursverbod is deze benadering evident te prefereren.

Echt ‘gelijklopen’ van de beide vorderingen lijkt ook - op het eerste gezicht - geen probleem voor de rechtsbescherming van de bestuurder, zolang maar gewaarborgd is dat het bestuursverbod nooit eerder onherroepelijk wordt dan het aansprakelijkheidsoordeel. Ziedaar echter ook meteen het risico van gelijktijdig over beide vorderingen oordelen in eerste aanleg; wat als er succesvol hoger beroep wordt ingesteld tegen het aansprakelijkheidsoordeel, maar *vergeten* wordt om te grieven tegen het bestuursverbod? Er gebeuren wel eens gekkere dingen in appèl.

Een schadevergoeding van de beroepsaansprakelijkheidsverzekering van de advocaat zal een schrale troost zijn voor de bestuurder die zich ondanks vernietiging van zijn bestuurdersaansprakelijkheid toch aan de schandpaal genageld ziet in het Handelsregister.

De wetgever heeft zich, zoals gezegd, over de gelijktijdige *instelling* van de vorderingen wel uitgelaten in de parlementaire stukken, maar over de beoogde beslisvolgorde van de rechter niet. De praktijk van ‘gelijktijdig oordelen’ in eerst aanleg is in gepubliceerde hogere rechtspraak ook nog niet expliciet aan de orde geweest. Of deze pragmatische aanvliegroute de toets der (procesrechtelijke) kritiek kan doorstaan, valt dus nog te bezien.

Inge Lakwijk, juni 2026

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 22-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:3457

Zaaknummer: C/02/421689 / HA ZA 24-204 en C/02/427903 / HA ZA 24-592

Rechters: R.T. Hermans, A. Vogelzang en C.T.M. Luijks

Advocaten: D.T.M. Daamen en J.P.M. Dexters

Wetsartikelen: 106a Fw en 2:248 BW

RECHTSPRAAK

Vennootschap krijg afkoelingsperiode om liquidatieakkoord te realiseren

Een schuldeiser maakt bezwaar, maar naar het oordeel van de rechtbank wordt deze schuldeiser niet in zijn belangen geschaad door de afkondiging van een afkoelingsperiode. De belangen van schuldeisers zijn gediend met het akkoord, omdat zij in een faillissement (dat zonder akkoord onafwendbaar is) een lagere uitkering tegemoetzien. De aandeelhouder heeft voor het akkoord namelijk geld beschikbaar gesteld en er is een regeling getroffen met de verhuurder die in faillissement een aanzienlijke boedelvordering zou verkrijgen.

In deze WHOA-beschikking gelast de rechtbank Zeeland-West-Brabant een afkoelingsperiode op verzoek van een schuldenaar die doende is een liquidatieakkoord voor te bereiden. Een schuldeiser heeft zich tegen de afkoelingsperiode verzet. Deze schuldeiser heeft aangekondigd over te willen gaan tot de executie van een verstekvonnis waarin de schuldenaar is veroordeeld een bedrag van € 13.715,51 te voldoen. Ook heeft deze schuldeiser gedreigd met een faillissementsaanvraag.

De schuldenaar heeft inzichtelijk gemaakt dat het liquidatieakkoord dat hij wenst te realiseren in het belang is van de gezamenlijke schuldeisers, omdat de aandeelhouder bedragen ter beschikking heeft gesteld om in een liquidatieakkoord aan de schuldeisers te betalen. Ook zijn er afspraken gemaakt met de verhuurder die in een faillissement een aanzienlijke (boedel)vordering zou verkrijgen op de schuldenaar. In een faillissement, dat zonder akkoord onafwendbaar is, zullen de gezamenlijke schuldeisers aanzienlijk minder betaald krijgen op hun vordering dan wanneer er een liquidatieakkoord tot stand komt.

De rechtbank oordeelt dat een afkoelingsperiode de belangen van de schuldeiser niet wezenlijk schaadt. Volgens de rechtbank zal de waarde van de activa van de schuldenaar niet verminderen gedurende de afkoelingsperiode nu er geen activiteiten meer plaatsvinden en er

geen nieuwe verplichtingen worden aangegaan.

De schuldeiser verzocht nog om – in het geval er een afkoelingsperiode zou worden gelast – een machtiging als bedoeld in artikel 367 lid 10 Fw om de executie van het verstekvonnis voort te zetten. Omdat de rechtbank oordeelt dat de schuldeisers niet wezenlijk in hun belangen wordt geschaad (wat nodig is voor een geslaagd beroep op de bedoelde bepaling), kent de rechtbank de gevraagde machtiging niet toe.

W.T.N. Vlasveld, juni 2026

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 20-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2026:3458

Zaaknummer: C/02/446779 /HO RK 26-119

Rechters: M.D.E. Leppens, M.N.A. Ebben en C.G.E. Prenger

Advocaten: C.R.G. Gäbler, M.P.G.M. Gorgels, advocaat P. Blisel en M.L.A. Brick

Wetsartikelen: 376 Fw en 367 lid 10 Fw

RECHTSPRAAK

Schorsing inbewaringstelling onder voorwaarden

Persoonlijke omstandigheden zijn in dit geval niet voldoende zwaarwegend om inbewaringstelling op te heffen. Omdat een deel van de administratie inmiddels is aangeleverd, wordt de inbewaringstelling voor de duur van tien dagen geschorst. De bestuurder krijgt de gelegenheid in die periode de resterende administratie aan te leveren.

Deze beschikking betreft de schorsing van een inbewaringstelling van de bestuurder van een gefailleerde vennootschap. De vennootschap is op 18 maart 2025 failliet verklaard. De rechtbank heeft op 29 juli 2025 bevolen dat de bestuurder in verzekerde bewaring zou worden gesteld, omdat hij niet voldeed aan zijn inlichtingenplicht en de administratie niet aanleverde.

Na tenuitvoerlegging werd de inbewaringstelling op 7 april 2026 verlengd. Tijdens de mondelinge behandeling van het verlengingsverzoek heeft de bestuurder verzocht om opheffing van de inbewaringstelling, maar dat verzoek werd afgewezen. Kort daarna diende de bestuurder, nu bijgestaan door een advocaat, opnieuw een verzoek in tot opheffing, met de stelling dat de inbewaringstelling zinloos is: vanuit de penitentiaire inrichting zou hij de informatie niet kunnen aanleveren. Daarbij geldt dat de bestuurder eerder had verklaard dat de administratie op usb-sticks en laptops stond, maar die verklaring is onbetrouwbaar gebleken. Zijn advocaat heeft aangegeven dat de bestuurder dit had verklaard, omdat hij zou hebben gezegd wat hij dacht dat de rechtbank wilde horen. In plaats daarvan geldt dat de bestuurder de administratie 'her en der' bij elkaar moet zoeken en dat kan alleen als de bestuurder niet gedetineerd is. Volgens de advocaat is de bestuurder verslaafd, waardoor hij de nodige problemen zou hebben, en is de vader van de bestuurder terminaal ziek.

De curator verzette zich tegen het verzoek. Zij had nog geen administratie ontvangen en volgens haar heeft de bestuurder op geen enkele wijze meegewerkt. De rechter-commissaris achtte voortdurende van de inbewaringstelling proportioneel, gelet op het feit dat de administratie niet is aangeleverd en er sprake is van een aanzienlijke schuldenlast. Wel adviseerde hij de voorwaarde op te nemen dat de via deze weg te verkrijgen inlichtingen

uitsluitend mogen worden gebruikt voor de afwikkeling van het faillissement.

De rechtbank weegt vervolgens de persoonlijke vrijheid van de bestuurder af tegen het belang van de gezamenlijke schuldeisers. De persoonlijke situatie van de bestuurder op zich is geen reden tot opheffing van de inbewaringstelling. In detentie is medische zorg aanwezig en daarnaast geldt dat de vader van de bestuurder naar verwachting niet op korte termijn zal overlijden.

Na de mondelinge behandeling van het opheffingsverzoek is via de broer van de bestuurder een deel van de administratie aangeleverd. Dat is niet genoeg voor opheffing van de inbewaringstelling, omdat de administratie onvolledig is en de curator diverse onbeantwoorde vragen heeft. Wel is het voor de rechtbank reden om de inbewaringstelling onder voorwaarden te schorsen, voor ruim tien dagen. Daarmee krijgt de bestuurder de gelegenheid de resterende administratie aan de curator aan te leveren. De rechtbank verbindt daar een stevige voorwaarde aan: de bestuurder moet zich na de termijn van tien dagen bij het politiebureau melden, tenzij de curator op voorhand heeft aangegeven dat de bestuurder in voldoende mate heeft voldaan aan de inlichtingenverplichting.

T.M. Berkhout, juni 2026

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 17-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2026:2758

Zaaknummer: C/16/25/148 F

Rechters: M.A.A.T. Engbers

Wetsartikelen: 87 Fw

RECHTSPRAAK

Vernietiging hypotheeken DCB Projecten, hypotheek Vakbouw Holding blijft in stand wegens bestaande verplichting

De curator heeft de ten gunste van DCB Projecten gevestigde hypotheeken rechtsgeldig vernietigd met een beroep op de actio pauliana. De ten gunste van Vakbouw Holding gevestigde hypotheek blijft in stand, omdat deze haar grondslag vindt in een reeds in 2010 mondeling overeengekomen financierings- en zekerhedenstructuur.

Vakbouw 8 B.V. ontwikkelde een vastgoedproject en werd gefinancierd door Vakbouw Holding, die op haar beurt werd gefinancierd door DCB Projecten. In 2014 is aanvullende financiering verstrekt. In dat kader heeft Vakbouw 8 een hoofdelijkheidsverklaring afgegeven, waarbij zij zich aansprakelijk stelde voor bestaande en toekomstige financieringen van DCB Projecten aan Vakbouw Holding en zich verplichtte op eerste verzoek hypothecaire zekerheid te verstrekken. In maart 2015 zijn vervolgens hypotheekrechten gevestigd ten gunste van DCB Projecten en Vakbouw Holding. Kort daarna volgde het faillissement van Vakbouw 8.

Ten aanzien van de DCB-hypotheeken oordeelt het hof dat DCB Projecten onvoldoende heeft onderbouwd dat Vakbouw 8 reeds voor het aangaan van de hoofdelijkheidsverklaring gehouden was zekerheid te verstrekken. Voorts heeft DCB Projecten onvoldoende, en met name niet cijfermatig, onderbouwd dat de voordelen van de aanvullende financiering opwegen tegen de benadeling van de gezamenlijke schuldeisers. Daarbij oordeelt het hof dat ook gecertificeerde aandelen meetellen bij de beoordeling of sprake is van een deelneming van ten minste 50% als bedoeld in artikel 43 lid 1 onder 5 sub d Fw, zodat de curator zich met succes op het daarin opgenomen bewijsvermoeden kan beroepen. Het beroep van de curator op de actio pauliana slaagt in zoverre.

Ten aanzien van de hypotheek ten gunste van Vakbouw Holding oordeelt het hof dat op basis van de getuigenverklaringen tot uitgangspunt kan worden genomen dat al in 2010 mondeling is overeengekomen dat Vakbouw Holding voor haar financiering hypotheekrechten zou

verkrijgen op de door Vakbouw 8 te verwerven projectgronden. De vestiging van de hypotheek in 2015 vond daarmee plaats ter uitvoering van een reeds bestaande verplichting, zodat er geen sprake is van een onverplichte rechtshandeling. Het beroep van de curator op de actio pauliana faalt in zoverre.

N. Gamliël, juni 2026

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 24-02-2026

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2026:1772

Zaaknummer: 200.323.040/01

Rechters: A.J.P. Schild, J.S. Honée en S.H.M.A. Dumoulin

Advocaten: M.B.A. Hetterscheidt en T. Broer

Wetsartikelen: 42 Fw en 43 Fw

RECHTSPRAAK

Pluraliteit van schuldeisers blijkt niet uit jaarrekening

De aanvrager van het faillissement kan geen bewijs van een concrete steunvordering overleggen. Uit de jaarrekening van 2023 blijkt ook niet van pluraliteit van schuldeisers, omdat uit de jaarrekening blijkt dat het actief op 31 december 2023 ruim dubbel zo hoog was als de schulden.

Een schuldeiser verzoekt om de faillietverklaring van een vennootschap. Van het vorderingsrecht van verzoeker is summierlijk gebleken, omdat dit voortvloeit uit een vonnis van de rechtbank Noord-Holland en het vorderingsrecht niet is betwist. Ook nadat de behandeling is aangehouden, kan verzoeker geen bewijs leveren van een concrete steunvordering. Verzoeker stelt wel dat er sprake is van pluraliteit van schuldeisers, omdat uit de jaarrekening over 2023 zou blijken dat meerdere schuldeisers onbetaald worden gelaten. De rechtbank gaat hier niet in mee. Uit de jaarrekening blijkt dat de vennootschap op 31 december 2023 schulden had ter hoogte van € 152.369, maar daartegenover staan activa ter hoogte van € 311.709. Uit de jaarrekening volgt daarom niet dat de vennootschap in 2026 meerdere schuldeisers onbetaald laat. De rechtbank wijst het faillissementsverzoek af.

H.J. de Kloe, juni 2026

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 06-05-2026

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2026:13122

Zaaknummer: C/09/699147 / FT RK 26/78

Rechters: R. Cats

Advocaten: M.N. Mense

Wetsartikelen: 6 lid 3 Fw

RECHTSPRAAK

Boedelschuldeiser niet-ontvankelijk in artikel 69-verzoek

Een partij die meent een superpreferente boedelvordering te hebben is niet-ontvankelijk in een artikel 69-verzoek, omdat in artikel 69 Fw limitatief is opgenomen wie bevoegd is een dergelijk verzoek in te dienen en boedelschuldeisers niet worden genoemd.

Een partij verzoekt de rechter-commissaris op grond van artikel 69 Fw om de curator te bevelen een bedrag van € 18.463,74 als superpreferente boedelvordering terug te betalen, omdat het bedrag onverschuldigd is betaald en er sprake was van een onmiskenbare vergissing. De rechter-commissaris verklaart de verzoekster niet-ontvankelijk, omdat boedelschuldeisers niet bevoegd zijn een dergelijk verzoek in te dienen. Daar komt bij dat artikel 69 Fw niet bedoeld is om persoonlijk toekomende rechten tegenover de boedel geldend te maken. Ten overvloede merkt de rechter-commissaris op dat de curator heeft aangeboden in gesprek te gaan met verzoekster om te kijken of men er in onderling overleg uit kan komen. De rechter-commissaris ondersteunt een dergelijk gesprek, mede in verband met de kosten en (proces)risico's van een procedure, en doet de suggestie dat bindend advies wordt gevraagd over het geschil.

H.J. de Kloe, juni 2026

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2026:5894

Zaaknummer: FT RK 24-1809

Rechters: C.G.E. Prenger

Wetsartikelen: 69 Fw

RECHTSPRAAK

Faillietverklaring bekrachtigd: geen verrekenbare tegenvordering

Laurens Uitzendbureau is op verzoek van Neverbetter failliet verklaard. Het hof bekrachtigt dat vonnis omdat summierlijk blijkt van een vorderingsrecht van Neverbetter en van de toestand dat Laurens Uitzendbureau heeft opgehouden te betalen. Laurens Uitzendbureau slaagt er niet in aannemelijk te maken dat zij een voor verrekening vatbare tegenvordering heeft.

Laurens Uitzendbureau (ii) B.V. huurde vanaf 2024 technisch personeel in bij Neverbetter Lda. Volgens Neverbetter bleven facturen over de periode mei 2024 tot en met januari 2025 onbetaald. Laurens Uitzendbureau erkende dat zij nog een bedrag verschuldigd was, maar betwistte de hoogte van de vordering. Daarnaast stelde zij dat zij een schadevordering op Neverbetter had wegens tekortkomingen bij het leveren van personeel, waarmee zij de vordering van Neverbetter kon verrekenen.

Het hof oordeelt dat onvoldoende is gebleken van een voor verrekening vatbare tegenvordering. Laurens Uitzendbureau heeft niet onderbouwd dat Neverbetter in gebreke is gesteld en heeft ook de omvang van de gestelde schade onvoldoende onderbouwd. Daarmee staat een opeisbare vordering van Neverbetter vast. Verder overweegt het hof dat pluraliteit van schuldeisers noodzakelijk is, maar op zichzelf niet voldoende. Ook moet blijken dat Laurens Uitzendbureau heeft opgehouden te betalen. Volgens het hof is ook dat het geval, omdat de activiteiten sinds begin 2025 stilliggen, geen noemenswaardig actief aanwezig is en meerdere schuldeisers onbetaald blijven.

S.J. van den Boogert, juni 2026

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-04-2026

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2026:2084

Zaaknummer: 200.365.699

Rechters: D.M.I. de Waele, H. Wammes en G.P. Oosterhoff

Advocaten: P.J. de Bruin en Z.M. Nasir

Wetsartikelen: 1 Fw

RECHTSPRAAK

Eigen decharge baat niet: aandeelhouder kan trustbestuurder niet vrijpleiten van zijn eigen nalatigheid

Een trustbestuurder is aansprakelijk op grond van artikel 2:9 BW voor het onbetaald laten van een belastingschuld. Een beroep op verleende decharge is naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar. Het hof matigt de aansprakelijkheid fors, onder meer vanwege de geringe beloning van de bestuurder en het ontbreken van persoonlijk voordeel.

Het hof oordeelt in dit arrest dat een trustbestuurder aansprakelijk is op grond van artikel 2:9 BW wanneer hij zijn bestuurstaken volledig heeft losgelaten en daarbij heeft nagelaten de vennootschap te wijzen op fiscale verplichtingen die konden ontstaan door het handelen van de aandeelhouder.

Het ernstige verwijt aan de bestuurder is niet gelegen in het verstrekken van de volmachten op zichzelf, maar in het feit dat hij elke controle over het vermogen en het beleid volledig heeft losgelaten. Tijdens het bestuurschap heeft de bestuurder, met gebruikmaking van volmachten, leningen ten bedrage van USD 186 miljoen verstrekt aan drie vennootschappen in Belize en is een bedrag van USD 14 miljoen aan advieskosten betaald aan een vennootschap op Bermuda. Het totaalbedrag betrof (in ieder geval: vrijwel) het gehele vermogen van de gefailleerde vennootschap. Bij het verlenen van deze volmachten waarmee het volledige vermogen van de vennootschap kon worden aangewend, had de bestuurder de aandeelhouder moeten wijzen op de fiscale verplichtingen die daardoor voor de vennootschap konden ontstaan en aan diens reactie consequenties moeten verbinden. Dat heeft de bestuurder in kwestie nagelaten. Dat hij als trustbestuurder handelde en de aandeelhouder feitelijk alle beslissingen nam, ontslaat hem niet van die verantwoordelijkheid.

De bestuurder in kwestie heeft een beroep gedaan op de decharge die hem is verleend in een buitengewone aandeelhoudersvergadering, maar dit beroep slaagt niet. De decharge was verleend door diezelfde aandeelhouder die de vermogensonttrekking had bewerkstelligd via

de door de bestuurder verstrekte volmachten. Het hof oordeelt dat een beroep op die decharge naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is, in het bijzonder nu het een fiscaal vehikel betrof dat verder geen banden had met Nederland waarbij de belangen van de fiscus zwaar wogen.

De volledige schade in dit arrest bedraagt ruim € 621.000. Het hof matigt de aansprakelijkheid tot € 100.000. Relevante matigingsfactoren zijn de geringe beloning van de bestuurder, het ontbreken van opzet of persoonlijk voordeel, het aanzienlijke tijdsverloop tussen de gedragingen in 2008 en de procedure, de psychische belasting van de langdurige procedure en het risico van kennelijk onaanvaardbare gevolgen bij volledige toewijzing. Het vonnis wordt niet uitvoerbaar bij voorraad verklaard.

C.M.A. Knoben, juni 2026

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 12-05-2026

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2026:1520

Zaaknummer: 200.301.531

Rechters: M.M.M. Tillema, J.M. van den Berg en J.G. Sijmons

Advocaten: J.P.M. Borsboom en P.H. Kramer

Wetsartikelen: 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Rammelende boekhouding, maar bestuurders ontzenuwen bewijsvermoeden met beroep op externe marktomstandigheden

De curator heeft ten onrechte een beroep gedaan op schending van de publicatieplicht, maar schending van de administratieplicht wordt aangenomen. De bestuurders ontzenuwen het bewijsvermoeden, maar moeten wel delen in de proceskosten.

Relevante feiten

Op 28 oktober 2022 richtten drie bv's een transportbedrijf op. Gedaagden zijn de (indirect) bestuurders. De vennootschap hield zich bezig met goederenvervoer over de weg en het uitvoeren van verhuizingen. Op 18 juni 2024 werd de vennootschap failliet verklaard.

De bestuurders hebben de curator niet op eerste verzoek alle administratie verstrekt. De boekhouding bleek niet op orde: een in de boeken vermeld banktegoed is niet aangetroffen, de post handelscrediteuren was te laag, de belastingschuld was onderschat, en diverse onderliggende stukken ontbraken. De vennootschap hield de boekhouding zelf bij in een boekhoudprogramma. De boekhouder verzorgde enkel de loonadministratie.

Publicatieplicht (art. 2:394 BW)

De curator verwijt de bestuurders dat zij de jaarrekeningen over 2022 en 2023 niet hebben opgemaakt, vastgesteld en gepubliceerd. De rechtbank gaat hier niet in mee. Artikel 2:394 BW ziet uitsluitend op het (tijdig) publiceren van de jaarrekening, niet op het opmaken of vaststellen ervan. Op grond van de oprichtingsakte eindigde het eerste boekjaar op 31 december 2023, waardoor de termijn voor opstelling liep tot 31 mei 2024 en de publicatieverplichting voor een niet-vastgestelde jaarrekening pas op 31 augustus 2024 verstreek – ruim ná de faillietverklaring op 20 juni 2024. De publicatieplicht is niet geschonden.

Op dit oordeel valt naar mijn smaak wat af te dingen. Tot de deponeringsplicht behoort

namelijk niet alleen het tijdig deponeren van de jaarrekening, maar het deponeren van een correcte jaarrekening. Voor dit geval is mijn opmerking echter irrelevant; de termijn voor deponering was immers nog niet verstreken.

Administratieplicht (art. 2:10 BW) en ontzenuwen vermoeden

Op basis van voornoemde feiten oordeelt de rechtbank dat de bestuurders de administratieplicht hebben geschonden. Op grond van artikel 2:248 lid 2 BW wordt daarmee vermoed dat de onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak is van het faillissement, tenzij de bestuurders aannemelijk maken dat andere omstandigheden de werkelijke oorzaak waren.

De rechtbank oordeelt dat de bestuurders hierin zijn geslaagd. Zij hebben met verwijzing naar rapporten over kostenontwikkelingen in het wegvervoer aannemelijk gemaakt dat de markt bij de start van de onderneming eind 2022 goede kansen leek te bieden, maar gaandeweg verslechterde. De marges kwamen onder druk te staan door sterk gestegen brandstofprijzen en hogere loonkosten, terwijl de vaste prijsafspraken met opdrachtgevers doorberekening verhinderden. Onvoorziene reparatiekosten en onbetaalde facturen deden de rest. De bestuurders hebben onweersproken gesteld dat zij hogere prijzen hebben geprobeerd te bedingen bij opdrachtgevers, afspraken hebben gemaakt met schuldeisers – waaronder de Belastingdienst – en hebben gepoogd debiteuren te innen.

Onbehoorlijk bestuur (art. 2:9 BW), Beklamel-norm en Peeters/Gatzen

De curator heeft onvoldoende feiten en omstandigheden gesteld en onderbouwd om te concluderen dat de bestuurders een persoonlijk ernstig verwijt treft. De curator heeft nagelaten concrete handelingen of concrete nalatigheden aan te wijzen; hij heeft slechts in algemene termen gesteld dat de bestuurders te lang zijn doorgegaan met het aangaan van verplichtingen.

Voor aansprakelijkheid op grond van de *Beklamel*-norm en de *Peeters/Gatzen*-leer geldt als vereiste dat de curator voldoende stelt en onderbouwt dat de bestuurders tegenover alle individuele schuldeisers onrechtmatig hebben gehandeld. Dit heeft de curator niet dan wel onvoldoende gedaan.

Beslissing

De rechtbank wijst de vorderingen van de curator af. Interessant is dat de proceskosten worden gecompenseerd. Hoewel de curator in het ongelijk wordt gesteld, hebben de bestuurders de procedure grotendeels aan zichzelf te wijten door zelfs nog tijdens de

procedure beschikbare administratie aan te leveren, terwijl de curator daar vóór de procedure herhaaldelijk om had gevraagd.

J.E. van Nuland, juni 2026

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 29-04-2026

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2026:3810

Zaaknummer: C/03/341023 / HA ZA 25-167

Rechters: A.M. Koster-van der Linden

Advocaten: E.E.V. Sweebe en A.P.C. Houben

Wetsartikelen: 2:248 BW, 2:10 BW, 2:394 BW, 2:9 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Ontvanger handelt in beginsel niet onrechtmatig jegens derde door belastingvorderingen in faillissement in te dienen.

De burgerlijke rechter kan wel onrechtmatigheid aannemen als de derde stelt en zo nodig bewijst dat de Ontvanger ten tijde van het indienen dan wel het handhaven van de vordering kennis droeg van feiten en omstandigheden op grond waarvan de Ontvanger in redelijkheid niet kon oordelen dat de belastingaanslagen materieel verschuldigd waren. In deze zaak is dat niet aan de orde.

Zeven vennootschappen behorend tot dezelfde groep zijn failliet verklaard. De Ontvanger heeft in die faillissementen vorderingen ter verificatie ingediend voor onherroepelijke naheffingsaanslagen loonheffing en omzetbelasting. De curator heeft een derde vervolgens op grond van een *Peeters/Gatzen*-vordering aansprakelijk gesteld. De schade bestond daarbij voor een groot deel uit de ingediende belastingvorderingen. Het gerechtshof Amsterdam heeft voor recht verklaard dat de derde onrechtmatig heeft gehandeld en hem veroordeeld tot schadevergoeding.

Vervolgens heeft de derde de beschikking gekregen over documenten waaruit zou blijken dat de vennootschappen ten tijde van de faillissementen geen omzetbelasting verschuldigd waren. Op grond daarvan heeft hij de Ontvanger verzocht de ingediende belastingvorderingen te toetsen op materiële verschuldigdheid en deze buiten invordering te stellen (art. 1.1.5b Leidraad Invordering 2008). De Ontvanger heeft dit verzoek grotendeels afgewezen, op de grond dat de aanslagen niet onmiskenbaar onjuist zijn. In de onderhavige procedure vordert de derde dat de Ontvanger de belastingvorderingen alsnog buiten invordering stelt en de door hem geleden schade vergoedt. De rechtbank en het gerechtshof Amsterdam hebben deze vorderingen afgewezen.

De Hoge Raad oordeelt dat wanneer (a) de Ontvanger een derde rechtstreeks aansprakelijk stelt voor belastingschulden van een ander, of (b) de Ontvanger en een derde beiden als

schuldeiser verhaal zoeken op een of meer vermogensbestanddelen van een schuldenaar, deze derden de materiële verschuldigdheid moeten kunnen betwisten bij de burgerlijke rechter. Als voor de derde geen met voldoende waarborgen omklede bestuursrechtelijke rechtsgang heeft opengestaan, staat de formele rechtskracht daaraan niet in de weg. Voor de situatie onder (b) komt de Hoge Raad hiermee expliciet terug op het arrest *Dumatrust/Ontvanger* (HR 9 september 2011). De Hoge Raad stelt vast dat in de onderhavige zaak echter geen van beide situaties aan de orde is: de Ontvanger heeft de derde niet zelf aansprakelijk gesteld, en er is geen sprake van verhaalsconcurrentie.

Ook dan is, aldus de Hoge Raad, niet uitgesloten dat de Ontvanger jegens de derde onrechtmatig handelt door de vorderingen uit belastingaanslagen in het faillissement in te dienen of te handhaven. Met het aannemen van dergelijke onrechtmatigheid moet echter behoedzaam worden omgegaan. Als uitgangspunt heeft immers te gelden dat het een schuldeiser vrijstaat zijn vordering bij de schuldenaar, of in diens faillissement, in te dienen. De rechtspositie van een derde die indirect de gevolgen daarvan ondervindt, wordt daarbij in beginsel bepaald in zijn verhouding tot zijn eigen wederpartij. Zo kan de derde in de onderhavige zaak aanvoeren dat de curator (namens de schuldeisers) de verschuldigdheid van de belastingschuld ten onrechte niet heeft bestreden, zodat het daardoor veroorzaakte nadeel voor rekening van de boedel (en dus de gezamenlijke schuldeisers) moet blijven.

Een schuldeiser zal tegenover de derde slechts onder omstandigheden onrechtmatig handelen door te proberen de vordering op de schuldenaar geldend te maken. Daarvoor is niet voldoende dat achteraf de vordering geheel of gedeeltelijk ongegrond blijkt. In een zaak als de onderhavige kan een burgerlijke rechter wel onrechtmatigheid aannemen als de derde stelt en zo nodig bewijst dat de Ontvanger ten tijde van het indienen dan wel het handhaven van de vordering kennis droeg van feiten en omstandigheden op grond waarvan de Ontvanger in redelijkheid niet kon oordelen dat de belastingaanslagen materieel verschuldigd waren. Het is daarbij niet noodzakelijk dat de Ontvanger en de burgerlijke rechter de belastingaanslagen volledig toetsen.

De Hoge Raad verwierpt het cassatieberoep.

S. Zonneveld, juni 2026

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-05-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:817

Zaaknummer: 24/02066

Rechters: G. de Groot, C.E. du Perron, F.J.P. Lock, S.J. Schaafsma en G.C. Makkink

Advocaten: Y.E.J. Geradts en J.W.H. van Wijk

Wetsartikelen: 6:162 BW